

Nogle af de punkter, som der har været gjort indsigelser imod fra Venstre og De Konservative, er nogle ting, som Rigsadvokaten har foreslået, og som vi egentlig ikke har været med til at starte. Men vi kan godt se, at Rigsadvokaten har ret i de punkter, han fremfører.

F.eks. er det jo sådan, at efter den gældende regel og den gældende lovgivning anses udeblivelse som værende en vedgåelse af det påsigtede forhold. Og den ordning syntes vi så bare skulle fortsætte, selv om vi udvider muligheden for at idømme.

Det andet punkt, som Venstre og De Konservative har gjort indsigelse imod, var, at kravet om obligatorisk forsvarsbeskikkelse bliver fjernet. Jeg havde egentlig fra starten den opfattelse, at hvis tiltalte ikke er til stede, skal der være en forsvarer, som kan tale på vegne af tiltalte. Men Rigsadvokaten har gjort opmærksom på, at det er der faktisk ingen grund til. Vi har en række bestemmelser i retsplejeloven, der allerede i dag gør, at det vil være unødvendigt, at der er en obligatorisk forsvarsbeskikkelse.

Det er jo sådan, at tiltalte allerede ved et alment kendskab til lovgivningen vil vide, at man har mulighed for at få beskikket en forsvarer. Det er sådan, at man i forbindelse med afhøringen hos politiet bliver gjort bekendt med, at man kan få beskikket en forsvarer, at man allerede dér kan bede om det; man kan bede om at få beskikket en forsvarer, inden sagen kommer for i retten.

Endelig er der det ved det, at retsplejelovens bestemmelse siger, at dommeren kan, hvis han mener, at forholdene taler for det, beskikke en forsvarer for den tiltalte, således at retssikkerheden også på det punkt er fuldt tilfredsstillende.

Forslaget her er meget nøje afbalanceret mellem retssikkerheden og effektiviteten ved domstolene. Det er klart, at det er en afvejning, man må foretage. Hvor effektive vil vi være, og hvor meget retssikkerhed skal der være? Ikke fordi det altid er modstridende punkter, modstridende elementer, men det kan det være. Og jeg vil også erkende, at her er vi nok nået dertil, hvor man kan sige, at her er balancen, og så skal man nok ikke gå meget videre.

Forslaget når næppe at blive vedtaget i denne folketingssamling, som jo slutter på fredag, men justitsministeren har nu hørt debatten her i dag.

Jeg har hørt, hvad justitsministeren har sagt, og jeg er overbevist om, at justitsministeren vil tage debatten her med sig på sommerferie, overveje, hvad der skal ske, og så til efteråret

fremstætte et forslag her i Folketinget, hvor vi får at se, at justitsministeren faktisk lever op til Rigsadvokatens ønsker og til de udtalelser, som justitsministeren selv er kommet med, og som også tager udgangspunkt i det, som vi fra Fremskridtspartiets side har smidt med ind i debatten, altså mere et partsindlæg.

Hvis justitsministeren ikke er færdig med sine overvejelser til efteråret, så er vi i Fremskridtspartiet færdige med vores overvejelser. Vi synes, det er en god idé, at man udvider denne ordning, så hvis ikke justitsministeren kommer med noget til efteråret, gør vi det i Fremskridtspartiet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 239: Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændring af reglerne om klageråd). Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl. (Fremsat 22/4 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Karen Jespersen):

Forslagsstillerne ønsker med dette lovforslag om en ændring af reglerne om klageråd at sikre, at det ikke længere er muligt for medlemmer af kommunalbestyrelser at blive udpeget som medlemmer af klagerådet. Det skal samtidig være sådan, at ansatte i kommunen ikke længere kan varetage sekretariatsfunktionerne for

klagerådet. Begrundelsen skulle være, at der er tvivl om habiliteten, sådan som reglerne er i dag.

Lovforslaget om klageråd og ældreråd trådte i kraft den 1. januar 1997 og har altså ikke virket i ret mange måneder. Klagerådet er sammensat af tre medlemmer udpeget af og blandt medlemmer af kommunens ældreråd, og det er også ældrerådets medlemmer, der varetager formandskabet for klagerådet. Desuden består udvalget af ét medlem udpeget af invalideorganisationerne og to medlemmer udpeget af kommunalbestyrelsen.

Regeringen mener ikke, at der på nuværende tidspunkt bør ændres ved denne sammensætning af klagerådet. Det hænger først og fremmest sammen med, at klagerådet er et godt forum for dialog mellem kommunalbestyrelsen og brugerne, men denne dialog kan jo kun finde sted, når både kommunalbestyrelsen og brugerne er repræsenteret i klagerådet. Samtidig betyder det, at kommunalbestyrelsens ansvar for serviceniveauet i kommunen bliver fastholdt.

Det har hele tiden været hensigten med klagerådene, at netop denne dialog mellem kommunalbestyrelsen og brugerne ville kunne føre til en bedre service og en bedre tilrettelæggelse af hjemmehjælpen i de enkelte kommuner og dermed også til en større tilfredshed med hjemmehjælpen i den enkelte kommune. Der er ikke tale om habilitetsproblemer, for klagerådet har ikke kompetence til at omgøre konkrete sager, og derfor kan det heller ikke sidestilles med klage- og tilsynsorganer på andre områder.

Regeringen mener heller ikke, at der på nuværende tidspunkt bør ændres ved reglerne om klagerådets sekretariat. Der er alene tale om en sekretariatsfunktion, som varetages af en medarbejder i den enkelte kommune. Formanden for klagerådet vælges blandt ældrerådets repræsentanter, og sekretæren skal udføre arbejdsopgaverne i overensstemmelse med formandens anvisning og klagerådets beslutninger. Det skulle på den måde være sikret, at sekretariatsfunktionen netop er i overensstemmelse med flertallets og brugernes ønsker i klagerådet.

Så med henvisning til det og til klagerådets korte funktionsperiode kan jeg endnu en gang understrege, at regeringen ikke kan støtte lovforslaget.

Grete Schødt (S):

Vi har fået lavet en rigtig god lovgivning, som kun har virket i et halvt års tid, og det er den,

som Fremskridtspartiet agter at ødelægge med det lovforslag, som vi nu skal behandle.

Indholdet af lovforslaget går kort og godt ud på at smide to kommunalbestyrelsesmedlemmer ud af klagerådet og forhindre, at rådets medlemmer kan benytte sig af kommunens sekretariatsbistand. Det vil vi under ingen omstændigheder medvirke til, så på Socialdemokratiets vegne skal jeg afvise lovforslaget.

Erik Jacobsen (V):

Venstres ordfører kan desværre ikke være til stede. Jeg skal derfor på hendes vegne fremføre følgende:

Venstre stemte i sin tid for lovforslaget om etablering af ældreråd i kommunerne, og derunder vedtog vi også oprettelsen af de dertil forbundne klageråd. Vi har i Venstre været positive over for oprettelse af disse råd og var medvirkende årsag til, at også handicappede fik adgang til dem. Vi ville gerne have et organ, hvor der var mulighed for en dialog til og med disse to grupper, og derfor er det vigtigt, at kommunalbestyrelsens medlemmer sidder i disse råd.

Med fru Kirsten Jacobsens forslag lægges der nu op til, at kommunalbestyrelsens medlemmer ikke mere skal kunne sidde i klagerådene. Det betyder, at der ikke længere er nogen forbindelse til dem i kommunen, der har det økonomiske ansvar. Derved er der lagt op til, at klagerådene mere eller mindre bliver til selvstændige enheder.

Det er problematisk, fordi de dels ikke har det nødvendige økonomiske ansvar og dels kan ændre sig hen imod at blive selvstændige organer. De kunne komme til at tjene som ankeinstans, og det har aldrig været hensigten med klagerådene. Desuden har vi allerede været igennem problemstillingen i forbindelse med bistandslovforliget, hvor det blev gennemført, at handicappede har ankesmulighed. Lad det derfor virke i kommunerne, før man ændrer på loven.

Venstre kan af ovennævnte grunde ikke støtte lovforslaget.

Brian Mikkelsen (KF):

Da den konservative ordfører, fru Karen Højte Jensen, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne sige følgende:

Det Konservative Folkeparti afviser forslaget, men vil selvfølgelig understrege, at vi er meget optaget af, at ældre får den hjemmehjælp, som

de har behov for, og også en fleksibel form for hjemmehjælp.

På baggrund af den korte tid, klagerådene har eksisteret, finder vi det alt for tidligt at vurdere effekten af deres virke. Vi mener derfor heller ikke, at det er relevant at ændre sammensætningen af disse ud over den konsekvens, det får, at handicappede efter de nye sociale love får adgang til at klage over hjemmehjælpen.

Vi kan godt forstå problematikken, som forslagsstillerne skriver om og er inde på, men vi mener altså, at det er for tidligt at foretage en sådan konsekvensvurdering, og vi vil godt følge forløbet i endnu længere tid.

Villy Søvnald (SF):

Lovforslaget fra Fremskridtspartiet har til hensigt at umuliggøre, at medlemmer af klagerådet samtidig kan være medlem af kommunalbestyrelsen.

SF stemte som bekendt i sin tid imod klagerådene. Vi gjorde det, fordi vi ønskede et egentligt ankesystem med kompetence til at omgøre kommunale beslutninger, når der var taget en urimelig beslutning. Det blev vi stemt ned på, men vi fik ved forhandlingerne om serviceloven gennemført, at under 67-årige, der modtager hjemmehjælp – det er en gruppe på ca. 29.000 – fremover kan anke en hjemmehjælpsafgørelse til et uvildigt system. Det er vi glade for, og det anser vi for et principielt gennembrud.

Vi er derfor også enige i den principielle kritik af det nuværende klagesystem, der ligger i Fremskridtspartiets lovforslag. Vi finder, at det er en underlig sammenblanding af politik og administration at lade de samme mennesker, som afgør niveauet for hjemmehjælp, når de vedtager budgetter, altså kommunalbestyrelsesmedlemmer, bagefter forholde sig til de klager, der kommer ind over de budgetter, som de selv har været med til at vedtage. Hvis en klage overhovedet skal give mening, må man efter vores opfattelse sikre, at det er et andet niveau, der behandler klagen, end dem, der beslutter ydelsen.

Dorit Myltoft (RV):

Det er al ære værd og meget vigtigt, at man interesserer sig for, om der kan være mistanke om inhabilitet i de forskellige offentlige råd og udvalg. Men det er lige så vigtigt at sikre habilitet, og det er netop derfor, at klagerådet bør have kommunalbestyrelsesmedlemmer siddende for at sikre, at man kan følge og medvirke til,

at, som der er tale om her, hjemmehjælpsopgaverne løses i overensstemmelse med kommunalbestyrelsens målsætninger på dette område.

Det Radikale Venstre kan ikke støtte lovforslaget.

Bruno Jerup (EL):

Reglerne om klageråd er jo i sig selv et problem. Der bør selvfølgelig være en reel klageadgang for alle afgørelser om f.eks. tildeling af hjemmehjælp. Derfor har Enhedslisten også stillet ændringsforslag til serviceloven, der skal til behandling i morgen, og det håber vi så, vi kan få flertal for. Det tyder det ikke på ud fra betænkningen.

En mellem løsning kunne være at give klagerådene reel kompetence. Klagerådene har kun fungeret siden den 1. januar i år, og det er selvfølgelig tidligt at vurdere, om de fungerer tilfredsstillende.

Enhedslisten er enig med forslagsstillerne i, at der er et problem med selve sammensætningen af rådene. Når en kommunalbestyrelse skal udpege to medlemmer til klagerådet, vil det typisk blive to socialudvalgsmedlemmer, fordi socialudvalgsmedlemmerne er de kommunalbestyrelsesmedlemmer, der interesserer sig mest for området. For eksempel gjorde man det i Silkeborg, at man udpegede kommunalbestyrelsens socialudvalgsformand og næstformand, hvilket affødte en masse skrivelser i lokalaviserne. Nogle borgere fandt det ikke særlig betryggende, at to fremtrædende socialudvalgsmedlemmer skal vurdere klager over deres egne retningslinjer og være med til at bestemme, om de samme klager skal sendes til revurdering i socialudvalget.

Enhedslisten støtter de dele af forslaget, der har til hensigt at udelukke kommunalbestyrelsesmedlemmer fra klagerådene, nemlig numrene 1-3, og vi synes, det er fornuftigt. Derimod synes Enhedslisten ikke, at nummer 4, der går ud på at udelukke kommunalt ansatte fra at være sekretariat for klagerådet, er fornuftigt. Vi forstår godt intentionen i forslaget, men finder det overordentlig vigtigt, at klagerådene får faglig kompetent sekretariatsbistand. Da der næppe er arbejde nok til, at man kan ansætte eget sekretariatspersonale, og da opgaven er for alvorlig til at kunne overlades til skiftende vikarer, er den bedste løsning efter vores mening at lade kommunen varetage sekretariatsfunktionerne.

Som sagt støtter vi den del af forslaget, der går ud på, at kommunalbestyrelsen skal udpege to medlemmer uden for kommunalbestyrelsen til klagerådene, hvilket trods alt, hvis det sker, ville være en lille forbedring i forhold til det, der foregår nu.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg blev lidt usikker under hr. Bruno Jerups indlæg, for jeg deler kritikken af klagerådene, og jeg skal lige spørge for en sikkerheds skyld: Er det ikke rigtigt, at Enhedslisten i sin tid støttede oprettelsen af klageråd i modsætning til SF, og er det således et udtryk for, at Enhedslisten er blevet klogere? Så er det jo fint nok.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg kan starte med at orientere SF's ordfører, hr. Villy Søvnald, om, at SF ikke stemte imod, som hr. Villy Søvnald tidligere sagde fra denne talerstol, men det må stå som hr. Villy Søvnalds eget problem, at han ikke husker så godt.

Det er rigtigt, at Enhedslisten stemte for hele den nye konstruktion med ældreråd og klageråd, fordi vi samlet så det som en lille forbedring i forhold til det, der var før, og jeg vil gerne sige, at det mener vi også det er. Men både under behandlingen af lovforslaget og i vores betænkningsbidrag dengang understregede vi klart, hvad der var vores hensigt.

For det første ville vi have mulighed for en reel klageadgang. Det blev sagt i vores ordførertale dengang, og det ligger også i de ændringsforslag, som vi har stillet til lov om social service. For det andet understregede vi også dengang i vores betænkningsbidrag, at det var vores hensigt nøje at følge, hvordan det her udviklede sig, og om det var u hensigtsmæssigt på nogle områder.

Jeg mener, at det forslag, der ligger fra Fremskridtspartiet, faktisk peger på et element, der har vist sig at være uhensigtsmæssigt, og så er vi naturligvis villige til at gå ind og ændre det.

Pia Kjærsgaard (DF):

Der skal være adgang for borgerne til at klage, når de føler sig dårligt behandlet i forhold til den service, som det offentlige skal give borgerne, og der har i mange tilfælde været rigtig god grund til at klage bl.a. over hjemmehjælpere, og hvad der ellers foregår i kommunerne på det punkt.

Og det har nu vist sig, at der i visse tilfælde har været for megen sammenblanding af tingene, og derfor har Fremskridtspartiet f.eks. påpeget, at den vigtigste paragraf i forslaget er den, hvoraf det fremgår, at de to sidste medlemmer af et klageråd ikke også kan være medlemmer af kommunalbestyrelsen, og den paragraf støtter vi ubetinget.

Men jeg tror bestemt også, vi støtter resten af lovforslaget. Jeg er dog interesseret i at få en nærmere forklaring på forslagets nr. 4, og det går jeg ud fra at jeg får af Fremskridtspartiets ordfører i hans ordførertale.

Det er jo sådan – for at sige det meget enkelt – at en kommunalbestyrelse bare kan sørge for, at tingene fungerer i kommunen, for det er faktisk en opgave for kommunalbestyrelsen, og så vil alt jo være godt. Men det viser sig jo desværre alt for mange gange, at det ikke sker, og så er der altså nedsat et klageråd, og så er det ikke rimeligt, at der er en sammenblanding, hvorved nogle kan anses for at være inhabile, og derfor er det et væsentligt punkt i dette forslag, som Dansk Folkeparti i øvrigt støtter.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Tom Behnke.

Tom Behnke (FP):

Tak for opbakningen til lovforslaget fra Dansk Folkeparti, SF og Enhedslisten! Men vi må jo se i øjnene, at de tunge partier på midten af banen ikke har villet være med, og så må vi jo arbejde videre på forslaget og prøve, om ikke vi kan få bearbejdet det på en eller anden måde, så det også bliver spiseligt for dem.

Når vi i Fremskridtspartiet har fremsat forslaget her, er det ud fra en principiel betragtning om, at når der oprettes klageråd det ene eller det andet sted, er det ikke hensigtsmæssigt, at man som klager faktisk kan opleve den situation, at de samme personer, som én gang har truffet beslutningen om, hvordan forholdene skal være, senere, når man ønsker at klage over dem, så også skal afgøre ens klage, for så kan det ikke blive særlig uvildigt, og derfor har klagerådene ingen som helst betydning, i hvert fald ingen som helst betydning for den, der klager, for den, der klager, kan altså ikke se, at der er nogen fornuft i at gøre det.

Så når vi her i Folketinget opretter forskellige klagesystemer – og det har vi heldigvis gjort på en række områder – er det utrolig vigtigt også at

sørge for, at brugerne af klagesystemet, hvis de føler behov for at klage over noget, så har forståelse og respekt for det enkelte klageorgan. For der er jo ingen grund til at klage, hvis man i forvejen ved, at det alligevel ikke hjælper, fordi den socialudvalgsformand og socialudvalgsnæstformand, der sidder i klagerådet, jo også var dem, der i sin tid i kommunalbestyrelsen sagde, at sådan og sådan skulle det være. For hvad hjælper det så at klage over det?

Og det samme gælder forslaget nr. 4, som flere har stillet spørgsmål om, og hvor vi jo fra Fremskridtspartiets side har sagt, at det heller ikke er hensigtsmæssigt, at sekretariatsbistanden varetages af kommunen, for så kommer man nemt i den situation, at det f.eks. er socialdirektøren eller en anden højstående kommunalperson, der varetager sekretariatsfunktionen, og dermed er det altså den samme person som den, man tidligere har diskuteret med, om klagen nu var rimelig eller ikke var rimelig, der senere, når man når dertil, at man ønsker at klage over afgørelsen, søreme også sidder med ved bordet, og det er ikke hensigtsmæssigt, for det giver ikke tillid til systemet.

Det, der er vigtigt, når vi har et klagesystem, er altså, at det er uafhængigt, at man har tillid til det, og at man tør klage til det, hvis man har noget at klage over, for ellers er der faktisk overhovedet ingen grund til at have sådanne klageråd.

Det er jo et faktum, at der på skatteområdet er indført sådanne regler, f.eks. vedrørende Skatteankenævnet. Der må der ikke være en sammenblanding af interesserne.

Og i sommeren 1996 blev der indført en bestemmelse om, at f.eks. borgmestre ikke må være tilsynsførende for eller sidde i de almene boligorganisationers bestyrelser.

Også på boligområdet er der altså indført regler om, at der må ikke være en sådan tofunktionsoverlapning.

Jeg kan også huske, at vi i sin tid havde en lang debat her i Folketinget om, hvorvidt det var rimeligt, at lokalnævnene skulle afgøre klager over politiet, når der samtidig sad politifolk i dem. Og der var megen diskussion om, hvorvidt der reelt var problemer i det, men i hvert fald nåede vi frem til, at det ikke var hensigtsmæssigt for retsfølelsen hos de mennesker, der klagede, at de personer, der blev klaget over, selv sad på den anden side af bordet og dermed var med til at afgøre klager over sig selv, og derfor ændrede vi på daværende tidspunkt

lokalnævnene således, at det fremover i stedet blev statsadvokaterne, der skulle tage sig af klager over politiet.

Og på den måde kan man jo blive ved med at nævne områder, hvor vi herinde har været meget pertentlige med hensyn til at sørge for, at der ikke er en sådan tofunktionsoverlapning, som bevirker, at de personer, der bliver klaget over, faktisk også er dem, der skal afgøre klagen over sig selv. Og det var egentlig bare det, vi i Fremskridtspartiet syntes vi ville give et bidrag til med hensyn til klagerådene vedrørende hjemmehjælp og lignende, for da man i sin tid diskuterede og nedsatte disse klageråd, var vi faktisk meget skeptiske over for forslaget, først og fremmest fordi klagerådene reelt overhovedet ingen indflydelse har, idet de ikke kan omgøre de beslutninger, der bliver truffet.

Og med hensyn til den sidste rest af indflydelse, som et klageråd trods alt har derved, at det i hvert fald kan diskutere sagerne – som kan dreje sig om omfanget eller karakteren af hjemmehjælpen osv. – og derefter rette henvendelse til byrådet og sige til det, at klagerådet har behandlet denne sag og ikke finder, at socialudvalgets afgørelse er rimelig, og derfor synes, man bør omgøre afgørelsen, ved vi jo, at som loven er skruet sammen i dag, sidder socialudvalgets formand og næstformand og måske også socialdirektøren i klagerådet, og hvad hjælper det så, at man overhovedet klager? Ja, det kan da godt være, at man i nogle ganske få tilfælde får medhold, men følelsen af, at der er tale om et reelt klageråd, kan ligge på et meget lille sted, og det synes vi er synd, for dermed mister klagerådene deres sidste rest af betydning.

Derfor havde vi egentlig håbet på, at lovforslaget kunne have været gennemført, og hvis alle partier havde sagt god for ideen, havde vi faktisk kunnet nå det inden på fredag, men da der ikke er flertal for forslaget, må vi jo se i øjnene, at vi må arbejde videre på det og prøve at få bearbejdet de tunge partier i midten af dansk politik og så se, om ikke vi kan komme igennem med forslaget på et senere tidspunkt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 249: Forslag til lov om en børneombudsmand.

Af Bruno Jerup (EL) og Søren Søndergaard (EL). (Fremsat 24/4 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Karen Jespersen):

Det er jo ikke første gang, Folketinget behandler et forslag om en børneombudsmand. I foråret 1995 behandlede vi således et forslag, der var næsten magen til lovforslag nr. L 249, som vi altså nu er i gang med at behandle, og jeg kan nu som dengang erklære mig enig i de overordnede tanker bag forslaget, som er udtryk for et ønske om at styrke børns rettigheder og sikre, at børns interesser tilgodeses i samfundsudviklingen, og at børn har mulighed for at få råd og vejledning.

Men jeg er ikke enig i, at der her og nu er behov for en børneombudsmandsinstitution til at varetage de opgaver, for vi nedsatte jo den 1. juli 1994 et børneråd til at varetage netop de funktioner, der bliver beskrevet som begrundelsen for forslaget her, og Børnerådet har nu virket i omkring 3 år, og vi har faktisk set, at det har været i stand til at rejse en lang række spørgsmål vedrørende børns forhold og har været med til at præge udviklingen på flere forskellige punkter. Så jeg synes, det var et godt skridt, der blev taget, da vi satte Børnerådet i gang som et forsøg.

Det er rigtigt, at Børnerådet ikke har kunnet behandle konkrete klagesager, for sådanne sager skal behandles i det almindelige klagesystem, men rådet kan med udgangspunkt i konkrete henvendelser tage generelle spørgsmål op til behandling, og den evalueringsrapport om Børnerådet, som netop er blevet offentliggjort, peger da heller ikke på, at der generelt er beklag-

elser over, at Børnerådet ikke har haft mulighed for at behandle enkeltstager. Og holdningen er den, at det stadig væk er ombudsmandsinstitutionen, der skal varetage den opgave, og mulighederne for dét er jo netop blevet forbedret i og med, at Ombudsmandens kompetenceområde er blevet udvidet, så det også omfatter kommuners og institutioners sagsbehandling.

Jeg mener derfor ikke, at der er brug for en børneombudsmandsinstitution, men jeg synes, der er al mulig grund til fortsat at have et børneråd, og det er da også baggrunden for, at Børnerådet er indarbejdet i det forslag til lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, som jo netop bliver anden- og tredjebehandlet her i Folketinget i denne uge.

Det er hensigten at gøre Børnerådet permanent og gøre det til et uafhængigt og bredt sammensat organ, der skal følge og synliggøre udviklingen i børns opvækstvilkår, tale børns sag i den offentlige debat og være rådgivende over for Folketinget, ministrene og de centrale myndigheder med henblik på at sikre, at børns rettigheder, behov og interesser tilgodeses i samfundets planlægning.

Samtidig vil jeg sige, at jeg i forbindelse med udformningen af de nærmere retningslinjer for et permanentgjort børneråd med udgangspunkt i evalueringsrapporten vil se på, om der skal ske ændringer i rådets sammensætning og kommissorium, ligesom jeg vil vurdere, om rådet skal have særlige opgaver i relation til FN's konvention om barnets rettigheder.

På den baggrund kan regeringen ikke støtte forslaget om en børneombudsmand, som ifølge forslaget skal varetage en lang række af de samme opgaver, som Børnerådet på udmærket vis har varetaget og fortsat kan varetage.

Peder Sass (S):

Lad mig indledningsvis sige, at Socialdemokratiet ikke kan støtte lovforslaget – ikke fordi vi ikke sympatiserer med indholdet i forslaget, men fordi vi mener, at ønsket om at styrke børns rettigheder og sikre, at børns interesser tilgodeses i samfundsudviklingen, og at børn har mulighed for at få råd og vejledning, bl.a. i forhold til de offentlige myndigheder, fortsat skal varetages af det børneråd, som blev nedsat i 1994, idet Børnerådet jo har til opgave at fremme børns interesser, medindflydelse og rettigheder i samfundet.

Som bekendt udløber Børnerådets 5-årige forsøgsperiode denne sommer, og jeg har kun